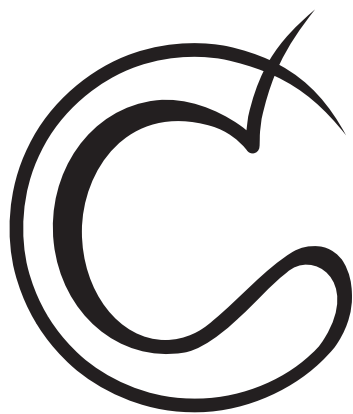

СМЪРТНИЦИТЕ

СМЪРТНИЦИТЕ

Джема Мали

Арлайн Студиос
София, 2013

Gemma Malley
THE KILLABLES
copyright © Gemma Malley
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

All rights reserved.

Смъртниците
2013 Артлайн Студиос
Всички права запазени.
Автор: Джемa Мали
Превод: © 2013 Златка Паскалева
Редактор: © Мартина Попова
Печатни коли: 19
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 000 2
www.artline-comics.net
www.facebook.com/studioartline
artline@artline-comics.net
ISBN 978-954-2908-48-7

Напредъкът в технологиите за образно медицинско изследване на нервната система – като ядрено-магнитния резонанс например – даде възможност на учените да направят забележителни открития по отношение на амигдалата в човешкия мозък. Събраните данни еднозначно сочат, че амигдалата играе водеща роля при формирането на характера и реакциите у човека и е пряко свързана с множество психични разстройства.

При изследване, проведено през 2003 година, субектите от контролната група с диагностицирано гранично разстройство на личността показват значително усилена активност на левия дял на амигдалата в сравнение със здравите субекти. Някои от пациентите с гранична личност се затрудняват да дефинират показваните им човешки лица с неутрално изражение като безопасни, нещо повече, понякога дори ги виждат като заплашителни. Индивидите с диагностицирана психопатия демонстрират по-слаби автономни реакции от здравите пациенти при възприемането на външно подавани сигнали, внушаващи страх.

При изследване, проведено през 2006 година, учените наблюдават хиперактивност на амигдалата всеки път, когато на пациентите се показват човешки лица със заплашително изражение или субектите биват изправени пред плашещи ги житейски ситуации. Пациентите с по-тежки форми на социална фобия де-

монстрират корелацията чрез допълнително усилена реакция на амигдалата.

Едновременно с това при депресивни пациенти се наблюдава усилена активност на левия дял на амигдалата при опитите им да интерпретират каквито и да било емоции, изписани на показваните им човешки лица, особено когато става дума за емоции от страхов тип. Интересно е да се отбележи, че хиперактивността на амигдалата при подобни пациенти се нормализира, когато субектът започне да приема антидепресанти. При пациентите с биполярно афективно разстройство обаче амигдалата реагира на лекарствата по точно противоположен начин.

Друго изследване от 2003 година доказва, че възрастни и подрастващи пациенти с диагностицирано биполярно афективно разстройство притежават значително по-малка по обем амигдала и сравнително редуцирани обеми на хипокамталните мозъчни зони. Значителен брой изследвания се съсредоточават върху проучването на връзката между амигдалата и аутизма. Други изследвания доказват съществуваща зависимост между амигдалата и шизофренията и подчертават, че при диагностицирани шизофреници десният дял на амигдалата е значително по-голям от левия.

Уикипедия, януари 2011 г.

1

Пръст, прах и мръсотия в очите ѝ, в носа, давят я, задушават я. Една ръка държи нейната, тегли я напред, вдъхва ѝ кураж. Кракът ѝ изненадващо се спъва в камък, тя пада по очи; надига се и изтрива челото си с опакото на дланта – кръв. Долната ѝ устна затреперва, но преди сълзите да бликнат, някой я грабва и вдига; ръцете ѝ се обвиват около познатата шия и пътуването продължава.

Ритъмът от крачките му я успокоява; тя се чувства в безопасност. Тялото му е топло; тя се гуши плътно до него. Усеща мизантропията му: пот, глад, решителност, обич.

– Почти стигнахме – прошепва той в ухото ѝ. – Почти стигнахме, любов моя.

Тя стисва очи и когато отново ги отваря, двамата са вече другаде, на обляна от слънце зелена поляна, ярката светлина я кара да замижи отново. Едно лице се привежда до нейното, тя му се усмихва и се протяга към него.

– Стигнахме вече – шепне той. – Стигнахме вече, любов моя...

Иви отвори очи и рязко седна в леглото. Отново беше съну-

Джема Мали

вала кошмар, сън, толкова жив, че тя се огледа наоколо, за да се убеди, че е сама, че се намира в собственото си легло. Разбира се, че беше сама. Скочи, коленичи бързо на пода и зашепна:

– Прочиствам съзнанието си от лоши мисли. Прочиствам мозъка си от злото. Търся доброто, укрепвам душата си, боря се с демоните, които ме обикалят денем и нощем. Аз съм силна. Аз съм добра. Аз съм в безопасност. Аз защитавам и мен защитават.

Иви повтори мантрата пет пъти, после, стараяйки се да не обръща внимание на подгизналите от пот чаршафи в леглото си, се отправи към малката баня до стаята си, всъщност, единствената баня в къщата – че на кого му е притрябвала повече от една баня? Пристъпи под ледените струи на душа и започна да се къпе, зае се да отмие миризмата на мъжа, който я прегръщаше в съня ѝ. Мъжът, чието лице тя никога не виждаше, но въпреки това отлично познаваше. Всяка вечер си лягаше, преизпълнена с мисълта, че никога повече няма да го срещне насън; всяка нощ решението ѝ се проваляше и всяка сутрин момичето се будеше изпълнено със страх, с желание да се пречисти, с желание да бъде като всички останали, да бъде добра, да се освободи от кошмарите, които я преследваха и я белязваха като различна, като опасна.

Тя самата обаче никога не чувстваше сънищата си като кошмари. Те не бяха мрачни и страшни; напротив, бяха топли, изпълнени с щастие.

Това само правеше нещата още по-лоши.

Тя беше покварена. Такава беше истината. Мъжът в съня ѝ представляваше злото в самата нея, изкушаваше я, караше я да отхвърля доброто; Иви знаеше това, защото майка ѝ го беше обяснила. Мъжът беше Зъл, а копнежът на Иви по него показваше само колко е слаба самата тя, как се е провалила, колко порочна и опасна е. Такива бяха думите на майка ѝ и когато ги казваше, тя някак си успяваше да внуши убеждението си, че самата Иви не се старее да отхвърли покварата, че дъщеря ѝ сама е ви-

новна за сънищата си, че те се появяват по неин собствен избор.

Затова, когато тази сутрин Иви влезе в кухнята, с облекчение видя, че майка ѝ е заета със закуската; вниманието ѝ беше съсредоточено върху връщата на печката овесена каша и върху плотовете, които трябваше да бъдат старателно забърсани. Упорит труд, чистота в мислите и делата, целомъдрена строгост, великодушие и ред – такива бяха пътищата към добродетелта, чрез тях човек трябваше да живее живота си. Майката на Иви беше стожер на добродетелта, Братът много я хвалеше. „Добра жена“, казваше той, а очите му се втренчваха в Иви и той лекичко поклащаше глава.

Майката на Иви ѝ посочи с кимване мястото ѝ до масата, сложи пред нея купичка с димяща каша и отново се върна към задълженията си.

– Почти седем часа е – каза рязко. – Поразмърдай се.

Направи крачка към печката, после пак се обърна към момичето.

– Нощес... отново викаше насън – рече с леден тон.

Сърцето на Иви подскочи. Майка ѝ я беше чула. Майка ѝ знаеше.

Погледите им се срещнаха и Иви изведнъж усети мощен порив да сподели страховете си, да разкаже на майка си всичко, усети желание майка ѝ да я успокои, да я утеши, да я прегърне силно, да пресъздаде наяве онзи топъл пашкул, който в съня ѝ я изпълваше с усещане за опияняваща пълнота. Но момичето знаеше, че това е невъзможно, знаеше, че майка ѝ никога няма да я разбере, никога няма да я утеши. Напротив, щеше да я осъди, да я обвини. При това напълно заслужено. Опияняващият пашкул също беше проява на злото.

– Аз... – подхвана момичето. – Аз...

– Трябва да престанеш, Иви – отговори безстрастно майка ѝ.

– Трябва да се бориш със злите си пориви. Независимо от това

Джема Мали

какво представляваш, ти имаш добра работа, очаква те отличен брак. Как смяташ да се омъжиш, ако викаш насън? Мислиш ли, че хората ще се отнасят към теб по същия начин, когато разберат какво правиш? Как ще погледнат на нас с баща ти? Какво ще си кажат?

Иви кимна смутено.

– Непрекъснато чета Предписанията – каза тя и прехапа устни, ръката ѝ несъзнателно се вдигна към малкия белег отдясно на челото ѝ, пръстите ѝ се заплъзгаха по него. Движението ѝ вдъхваше увереност.

Майка ѝ кимна, но лицето ѝ се изкриви в лека гримаса. После въздъхна дълбоко.

– Това не е достатъчно. Сънуваш, защото сама си позволяваш да сънуваш – рече тя и очите ѝ се присвиха. – Сънуваш, защото сама каниш сънищата при себе си. Това показва колко си слаба, Иви. Въображението е демонстрация на склонността да лъжеш, да се преструваш, че светът е различен от това, което представлява в действителност. Така че се постарай да бъдеш по-внимателна. Сега си изяж кашата. Не хаби хубавата храна.

Иви започна да се яде, но усещаше всяка хапка някак суха, чужда. Майка ѝ беше права, нищо, че не подозираше и половината от истината за сънищата на дъщеря си. Иви беше слаба. Беше се отклонила от правия път. Опита се да дъвче, опита се да преглътне овесената каша, но това се оказа невъзможно, стомахът ѝ просто отхвърляше храната, сякаш сам знаеше, че не я заслужава.

„Дори стомахът ми следва правилата на Града по-добре от мен“, помисли си нещастно Иви. Правилата, които водеха към добър живот. Правилата, които всеки следваше безропотно. Не хаби храната. Не допускай чувства в сърцето си, защото чувствата са вратата, през която влиза злото. Работи упорито, следвай правилата, подчинявай се на родителите си, не задавай въпроси, слушай Брата и вземай под внимание съветите му, приеми

класификацията си, но се старай да я повишиш, бой се от злото, защото то е гибелно, враждебно, защото то никога не спи, защото, ако веднъж те завладее, вече никога няма да бъдеш свободен... За всички това беше толкова лесно, толкова просто за изпълнение. За Иви правилата приличаха на усмирителна риза, която притискаше тялото и съзнанието ѝ, мацкаше ги и ги държеше насила в някаква неестествена за тях форма. И единственото вероятно обяснение на ситуацията беше, че злото вече я е завладяло, че злото вътре в нея всъщност е онова, което отхвърля правилата, създадени за нейно собствено добро, създадени да гарантират както нейната безопасност, така и безопасността на всички в Града.

Най-сетне Иви се отказа, остави лъжицата и бутна купичката настрана. Майка ѝ я изгледа остро и неодобрително, после сви рамене.

– Отивай на работа. Не трябва да закъсняваш.

Иви излезе от кухнята, изми си зъбите, облече шлифера си и пое пеш към службата. Докато крачеше напред, се зарече, че днес ще се труди упорито. Няма да допуска в главата си никакви разрушителни мисли. Ще стане по-добър човек. Ще следва правилата на Града, дори и да ѝ се струват ограничаващи. Ще ги следва, именно защото ѝ се струват ограничаващи, ще ги следва, защото трябва да се бори със злото в себе си, трябва да се отърве от него веднъж завинаги. Защото Градът беше онова, което стоеше между нея и самоунищожението; между крехкото общество, към което всички тук принадлежаха, и злото, което се стремеше да го ликвидира. Да ликвидира членовете му.

Градът беше мястото, където живееше Иви, мястото, където живееха всички, по-точно всички добри. Високите му стени ги защитаваха от Злите, които бродеха отвън, които искаха да избият хората в Града, да залаят света с ужас, точно както бяха правили в миналото.